Milo Martin

Cirkularnost u Češkoj

I.
tu su sitni bijeli moljci
umiru svakog trena
predaju se tužnom eteru;
Golemi bazen usporene pare,
suho lišće i neoglašen pristanak
kapi iz cijevi cijede se u okrenute dlanove

ishlapjele duše stežu mokri cement
između već odavno trulih zuba
istrošenih za okupacije doma
koji je netko drugi htio za sebe
ali nakon godina bez osjećaja da si dobro došao
nitko te nije pozdravio
tek salutiranje na pola srca

shvaćaš

da Ovo Mjesto ustvari nije Njihovo Mjesto
da ga imaju i drže

stoga bježe natrag u skromnu bavarsku kolibu
piju pivo pored prozora

dok tintom umrljani zglobovi matroške
podgrijavaju ostatke palente
koja ide s trulim jajima
i kriškama crvene i zelene svinjetine
kuhane u grubom loncu stroja smrti

II.
Moloh radionice proleterske perverzije
nema svjetla tu ne pada svjetlo
borba za kolektiv prljav i slijep
cigareta svijena jednom rukom svaka četiri sata
i dopuštenih sedam minuta svježeg zraka

preko Karlovog mosta na putu kući
pregača umazana pepelom i uljem
povučen dolje dvostrukom gravitacijom Stvari
prevrnutih prekriženih srušenih

III.
večernja rijeka komarci združeni s moljcima
oko kamenih glava pocrnjelih anđela

i zatvorenici u gipsu
plaču Nikome

tu ima duhova
tu ima duhova

počinje 11. stoljeće kvač zauvijek

IV.
vječna rijeka komarci znaju
Sve o Svakome
divne duša nosači turobne prošlosti

riječni komarci ne lažu, nikad

tek postaju ptice izdužena repa
koje govore u naopakim nacističkim kadencama
koje postaju psi s glavama s prorezima
koje u usta stavljaju čizme
kupljene s krunama
koje postaju lastavice bumerang krila
koje hvataju riječne komarce kružeći
u točnim putanjama osmice
oko glava kraljeva Vjenceslava
koji unaprijed znaju da

unutra su zatočena stvorenja
unutra su zatočena stvorenja

inzistiraju da im prave društvo
neprestano odaju počast
delikatnoj niti
koja prošiva božanske suze
hladnu tkaninu daju
razbijenim glavama koje puštaju paru
znajući da svakog trena
kad zvijezde padnu u nemilost i planete se sudare
kad konci farova padnu
i Howitzeri uhvate
kad se prikladna diverzija stvori
bacanjem blata u njihove oči
onda će preskočiti taj zatrpani jaz
razbiti sovjetsko stropno staklo
konačno ukloniti dimenziju
bombi protiv polica za knjige

V.
mramorni lavovi
čeznu za vlažnim jezikom Majke
zijevaju

udišu sićušne bijele moljce
probijaju mračna gnijezda oslobođenih lastavica
trbuha punih omamljenih riječnih komaraca
lepršaju po koži njihovih kapaka
san o vječnom rintanju i kruženju

Orfej neznatno izmijenjen

sinoć je
vidio kako muhe spavaju
spavaju na lišću
lišću njegove buganvilije

pomislio je da se odmaraju
dijele zajednički trenutak počinka
prije narednog važnog zastoja
naredne velike okolnosti.

stavio je prst tik do njih
na neznatno povišenje
i one su ostale. *tamo*.
na lišću njegove buganvilije.

bilo ih je sve skupa jedanaest
u namjesničkoj zemlji sna
na jastučastom listu smrti.

morfej i dalje popisuje orfeja
alfa trulež tableta bijega.

kolibrići kugličastog ležaja
otvaraju sobe prema trijemu sna.

spremnici za izolaciju bockaju
tijeskom zen života.

mlada muha orfej sanja
o heksagonima i svemiru
o tupavim anđelima i mirisnim spremištima
o brzom sjaju ulaštenih krila
o točkastim životinjama i projektoru iznad glave.

enklava jedanaest duša
zajedno počivaju kao obitelj ili pleme.
združena narkoza.
sanjiva snaga u brojevima
popravak za regeneraciju.

neke stvari malo njih ikad vidi:

jogunasti laže u grafiti oznakama,
svećenici ih trgaju s tkanine,
automobil se doista razbija,
trava raste i stijene erodiraju.
ili muhe spavaju masovno.

zatvorio je pregradna vrata. ima sreće
zbog pogleda. pije vino.
misli na svoju ljubav.
gdjegod ona sad spavala.
pojeo je malo kruha i sira
zatim malo sira i kruha
i zalio vinom.

otvorio je pregradna vrata
da vidi jesu li još tamo:
jedanaest muha, neopterećenih,
i dalje u zoni.

dišu na jednoga.
orfej neznatno izmijenjen.

Preveo Miloš Đurđević